

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/224/2020
Identifikačné číslo spisu:	1108225860
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1108225860.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W. S. G., bývajúcej v J., J. X, zastúpenej JUDr. Petrom Keltošom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 2, proti žalovaným 1/ Hlavné mesto SR Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie 1, X/ C.. D. C., bývajúcemu v J., G. XX, zastúpenému LEGAL GROUP, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lomonosovova 2, X/ C.. C. C., bývajúcej v J., G. XX, zastúpenej Doc. Ing. arch. Dušanom Sokolom, PhD, bývajúcemu v Bratislave, Púpavová 26, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 82/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2020 sp. zn. 5 Co 39/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 3. mája 2017 č. k. 19 C 82/2009 - 940 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností - pozemku parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 19 m², katastrálne územie T. E., zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX a časti pozemku parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 279 m², zapísaná na liste vlastníctva č. XX, katastrálne územie T. E., v zmysle geometrického plánu č. XX/XXXX označená ako novovzniknutá parcela č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 34 m², ako aj určenia, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú spoluvlastníci stavby súp. č. XXXX - garáže na pozemku parc. č. XXX/X, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie T. E. a určenia, že stavba súp. č. XXXX - garáž na pozemku parc. č. XXX/X zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie T. E. je nedeliteľnou súčasťou stavby súp. č. XXXX - rodinný dom na pozemku parc. č. XXX/X a XXX/X, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie T. E.. K prvému petitu uviedol, že žalobkyňa a ani jej právni predchodcovia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam titulom vydržania, keď držba pozemku ako prvý predpoklad vydržania vychádza jednak z vôle držiteľa a jednak z faktického ovládania veci. Uviedol, že žalobkyňa a

ani jej právni predchodcovia nikdy nenakladali s garážou, ktorá stojí na pozemku parc. č. XXX/X ako s vlastnou a ani nemali vôľu ju držať, pretože tento pozemok mali v osobnom užívaní manželia Š. a účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb. sa stali bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku a rovnako boli vlastníkami garáže na predmetnom pozemku, ktoré neskôr previedli kúpnu zmluvou na žalovaných 2/ a 3/. Dospel k záveru, že žalobkyni chýbajú všetky základné predpoklady k tomu, aby pozemok nadobudla vydržaním. Ohľadne pozemku pac. č. 142/18 uviedol, že predmetný pozemok je vo vlastníctve žalovaného 1/, pričom ide o prístupovú cestu do garáží a je to verejné priestranstvo, pričom žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala oprávnenú držbu, dobromyseľnosť a zákonnú desaťročnú lehotu. Túto skutočnosť potvrdilo aj vyjadrenie Správy katastra z 30. januára 2009, kde žalobkyňa žiadala opravu zápisu rodinného domu súp. č. XXXX, teda už od roku 2009 mala vedomosť, že parc. č. XXX/X nie je v jej vlastníctve. K druhému petitu uviedol, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení a v prípade, že by súd žalobe v tejto časti vyhovel a určil, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú vlastníci garáže č. XXXX, na jej postavení by sa nič nezmenilo a vyvolalo by to len ďalší spor. Vo vzťahu k tretiemu petitu konštatoval, že predmetná garáž bola daná do užívania manželom Š., pričom je označená ako stavba so súpisným číslom a zhotovená zo stavebných konštrukcií, teda nie ako súčasť rodinného domu, ale je spojená so zemou pevným základom a preto má charakter nehnuteľnosti a slúži svojmu účelu so samostatným vchodom. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa v predmetnej zástavbe má obdobnú garáž, pričom nie je vlastníčkou rodinného domu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP”).

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. januára 2020 sp. zn. 5 Co 39/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že na vydržanie vlastníctva k nehnuteľnosti je potrebné splniť podmienky stanovené zákonom a to po celý čas plynutia vydržacej doby, pričom žalobkyňa tieto nesplnila, keď s nehnuteľnosťou parc. č. XXX/X nenakladala ako s vlastnou, keď túto po jej postavení dalo družstvo RODOM do osobného užívania manželom Š., ktorý túto garáž nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb. spolu s pozemkom pod garážou a neskôr garáž i s pozemkom previedli kúpnu zmluvou na manželov C., ktorí ju užívajú doteraz. Poukázal na skutočnosť, že garáž má svoj samostatný, od domu žalobkyne oddelený vchod, je možné ju užívať samostatne a užívanie garáže nebolo nikdy žalobkyňou rušené. Uzavrel, že žalobkyňa nikdy s nehnuteľnosťou ako s vlastnou nenakladala a teda nemohla byť dobromyseľná v tom, že vlastníctvo garáže, s ktorou jej dom susedí, vydržala. Uviedol, že v zástavbe na G. ulici v J. je bežné, že vlastníkom domu je osoba rozdielna ako vlastníkom najbližšej k danému domu situovanej garáže, pričom aj žalobkyňa je vlastníčkou garáže v tej istej rodinnej zástavbe, aj keď nie je vlastníčkou domu, s ktorou jej garáž susedí. V súvislosti s vydržaním pozemku parc. č. XXX/XX uviedol, že i v tomto prípade absentuje základný predpoklad vydržania a to držba veci, vôľa ju vlastníť, oprávnenosť a dobromyseľnosť. Poukázal na skutočnosť, že z kúpnej zmluvy uzavretej medzi O.. T. T. a C. K. (právny predchodca žalobkyne) je zrejmé, že predmetom prevodu vlastníckeho práva bol pozemok parc. č. XXX/X, pričom v čl. 1 ods. 1.1 sa uvádza, že sa prevádza rodinný dom v radovej zástavbe s dvoma garážami bez prístupového pozemku. Zdôraznil, že pozemok č. XXX/XX je zapísaný na liste vlastníctva č. XX ako pozemok Hlavného mesta SR, pričom sa jedná o prístupovú cestu a o verejné priestranstvo. Ohľadom žalovaného určenia, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú spoluvlastníci stavby súp. č. XXXX - garáže a stavba súp. č. XXXX - garáž je nedeliteľnou súčasťou stavby súp. č. XXXX - rodinný dom sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na takomto určení nemá žalobkyňa naliehavý právny záujem, keď predmetným určením by sa nijako nezmenilo právne postavenie strán sporu a navyše by súd vniesol do právneho postavenia strán sporu neistotu a vyvolal by iné, nové právne spory bez úplného vyriešenia spornosti práva žalobkyne alebo neistoty v jej právnom vzťahu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou podľa § 420 písm. f/ CSP a zároveň i podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe. Výtýkala krajskému súdu, že preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, hoci v zmysle § 385 ods. 1 CSP je povinný pojednávanie nariadiť vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Uviedla, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie, hoci túto povinnosť mal, odňal jej možnosť uplatnenia jej procesných práv tak, ako sú jej garantované Ústavou Slovenskej republiky. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 31/2011, keď nesúhlasila so záverom súdov nižších inšancií, že nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Bola názoru, že naliehavý právny záujem preukázala spornosťou vlastníctva predmetných nehnuteľností, ako aj existenciou prerušeného stavebného konania, ktoré zakladá predpoklad ďalších súdnych sporov. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v danom prípade nebol dôvod pre nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď odvolací súd nemá povinnosť nariaďovať pojednávanie, tak ako to tvrdí žalobkyňa. Bol názoru, že zamietnutím prvého petitu zanikla spornosť vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam a určením, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú vlastníckmi garážu súp. č. XXXX by nijako nezmenilo situáciu. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobkyňa v dovolaní nikde neuvádza, z čoho vyvodzuje ňou tvrdenú povinnosť odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie a ktorým zákonným ustanovením má byť táto povinnosť odvolaciu súdu v danej právnej veci založená. Poukázal na to, že žalobkyňa na žiadnu konkrétnu rozhodovaciu prax podrobnejšie nepoukázala, keď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý citovala len všeobecne definuje kedy možno hovoriť o prípustnej určovacej žalobe a čo vo všeobecnosti možno považovať za naliehavý právny záujem. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

6. Žalovaná 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení a preto navrhla dovolanie zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou odvolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou advokátom v zmysle § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

10. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V preskúvanom spore žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

11. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

12. V preskúvanom spore žalobkyňa odôvodnila porušenie práva na spravodlivý proces tým, že

odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, hoci tak bol povinný urobiť (§ 385 ods. 1 CSP).

13. K tejto dovolacej námietke žalobkyne treba uviesť, že v zmysle § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že na prejednanie odvolania, odvolací súd musí nariadiť pojednávanie vždy aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvej inštancie zistil náležitým spôsobom skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

14. V preskúvanom spore sa odvolací súd stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych „nových” skutkových a právnych záveroch. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Jeho postup, keď prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia pojednávania, nebol preto v rozpore s § 385 ods. 1 CSP. Napokon, dovolateľka v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie (ani v dovolaní) neuviedla, konkrétne ktoré dôkazy bolo potrebné zopakovať, prípadne z akých dôvodov bolo potrebné dokazovanie doplniť. V danom prípade nešlo preto zo strany odvolacieho súdu o nesprávny postup, ktorý by sa prejavil v porušení § 385 ods. 1 CSP, resp. v porušení práva žalobkyne vyjadriť sa k skutkovým alebo právnym záverom, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní veci použité.

15. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Žalobkyňa teda nedôvodne namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

17. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka” a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

18. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon” jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“

19. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu” predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

20. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

21. Z obsahu dovolania žalobkyne odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je zrejmé, že žalobkyňa zastúpená kvalifikovaným právny zástupcom (advokátom) uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorého sa odvolací súd odklonil, ani neoznačila spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 421 ods. 1 CSP rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Namietala, že preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolateľka neuviedla. Žalobkyňa týmito argumentmi vyjadrila len svoj nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci odvolacím súdom. Výššie uvedená dovolacia argumentácia žalobkyni o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu či nedostatkoch odôvodnenia jeho rozhodnutia, alebo prípadné dožadovanie sa výkladu zákonného ustanovenia (v danom prípade ust. § 137 CSP) je nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

22. Dovolací súd len pre úplnosť uvádza, že dovolateľkou síce bolo v dovolaní označené rozhodnutie najvyššieho súdu (5 Cdo 31/2011), avšak bez definovania väzby na ňou vymedzenú právnu otázku či bližšie konkretizovanú nesprávnosť, ktorú videla v rozhodnutí odvolacieho súdu.

23. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

25. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaných 1/ až 3/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.